

עמ"ת 55163-02-25 - מדינת ישראל נ' טירן גלמודי

בבית המשפט העליון

עמ"ת 55163-02-25

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
העוררת:	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים:	1. טירן גלמודי 2. סער אופיר
תאריך הישיבה:	ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת א' אורן) במ"ת 33214-12-24 מיום 20.02.2025 כ"ה בשבט התשפ"ה (23 פברואר 2025)
בשם העוררת:	
בשם המשיב 1:	עו"ד שי דיכטר
בשם המשיב 2:	עו"ד חיים שרייבהנד

החלטה

זהו ערר המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת א' אורן) במ"ת 33214-12-24 מיום 20.02.2024, בגדרה בית משפט קמא הורה על מעצרו של המשיבים באיזוק אלקטרוני, לצד מגבלות נוספות, וזאת חלף מעצרו מאחורי סורג ובריח.

כתב האישום

1. ביום 12.12.2024 הוגש כתב אישום חמור, המייחס למשיבים 1-2 (להלן יחד: המשיבים) ולנאשם 3 בכתב האישום, מעורבות באירוע אלים ואכזרי כלפי פלסטינאי, תוך גרימת חבלות קשות בגופו, חטיפתו, ונטישתו מחוסר הכרה; וכן החזקת כלי נשק רבים.

2. כעולה מהחלק הכללי של כתב האישום, בעת הרלוונטית משיב 1 היה שוטר יס"מ במחוז ש"י במשטרת ישראל, אשר הושעה מתפקידו; נאשם 3 שירת כמתנדב במשמר הגבול בבקעת הירדן; ומשיב

1 התגורר בביתו של משיב 2, והועסק בעסק המשפחתי של משיב 2. בין הנאשמים כולם היו קשרי חברות.

3. על פי הנטען, ביום 25.08.2024 סמוך לשעה 00:00 הגיע המתלונן, עם אנשים נוספים, אל מעיינת עוג'ה שבבקעת הירדן. בשעה 00:30 לערך, נאשם 3 ומתנדב נוסף, בהיותם במשמרת, הגיעו למקום בטנדר משטרתית; ובהמשך הגיעו למקום חיילים ברכב צה"לי. לאחר שנאשם 3 והחיילים ערכו בדיקה בטלפון הנייד של המתלונן, הם מצאו תמונה בה הוא נראה עטוף בדגל בצבע ירוק, באופן שהעלה בקרבם חשד כי הלה תומך בארגון טרור. אחד החיילים (להלן: החייל) שאל את המתלונן לפרש התמונה; אזק אותו בידי; הרחיק אותו מהמקום; והורה לו לשבת על הקרקע. או אז, הגיח נאשם 3 לעבר המתלונן; בעט בפניו; אחז את ראשו והטיחו בטנדר המשטרתית; בעט בו בצלעות; סטר בפניו בחוזקה; הכה אותו בבטנו במכות אגרופ; גרר אותו לעבר הרכב הצבאי והשעינו עליו.

4. אך בכך לא הסתיימה מסכת האירועים. כתב האישום מוסיף כי לאחר מכן, נאשם 3 שוחח עם המשיבים, ומסר להם את מיקומו. בסמוך לשעה 01:28 הגיעו המשיבים למקום ברכב עליו מותקנים אורות מהבהבים בצבע כחול ואדום, כשהם לבושים במכנסיים טקטיים בצבע חאקי ופניהם רעולות. לפי הנטען, משיב 1 נשא אקדח ומשיב 2 נשא אקדח דמה ורובה דמה. כמתואר בכתב האישום, "בעוד המתלונן יושב על הקרקע, רצו לעברו [משיבים] 1 ו-2 והחלו להכותו נמרצות באמצעות אגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו, בכלל זאת בעט [משיב] 1 בראשו של המתלונן. [משיב] 2 נטל את הרובה, והכה באמצעות קת הרובה את המתלונן בעינו הימנית. [משיב] 1 נטל בול עץ שהיה במקום, והחל להלום באמצעותו במתלונן בכל חלקי גופו, ובכלל זאת בראשו, משך מספר דקות. בד בבד, המשיך [משיב] 2 לבעוט במתלונן".

5. בשל מעשי האלימות הנטענים, המתלונן איבד את הכרתו; אך המעשים לא פסקו. או אז, נאשם 3 החל להסריט את המתלונן בטלפון הנייד שהיה ברשותו בעודו שכוב על הקרקע, אזוק בידי ומדמם מראשו, ולאחר מכן בעט בראשו ודרך עליו. בהמשך, החייל שחרר את ידי המתלונן מהאזיקים ומשיב 2 שפך עליו מים, אך הוא נותר חסר הכרה. בשעה 2:15 עזבו החיילים את המקום. על פי המתואר בכתב האישום, המשיבים הרימו את המתלונן, הכניסו אותו לתא המטען של רכבו של משיב 1, ועזבו את המקום. בשעה 03:50 לערך, המשיבים עצרו את הרכב בהגיעם למחסום חמרה, הוציאו את המתלונן מתא המטען; השליכו אותו במקום כשהוא "מחוסר הכרה ושותת דם"; ועזבו את המקום. בשעות הבוקר המוקדמות, המתלונן התעורר ועובר אורח פינה אותו לקבלת טיפול רפואי.

6. כתוצאה מהמעשים המתוארים נגרמו למתלונן חבלות חמורות, ובהן שבר בחוליה ובצלע בגב; חבלה בעין בגינה נזקק לניתוח; פצעים מרובים בראשו; פצע בשפתי; פצע בקרסול; וחבלות מרובות בידיים, ברגליים, בחזה ובבטן התחתונה.

7. בנוסף נטען בכתב האישום, כי בשעות הצהריים נאשם 3 התקשר אל החייל, הזדהה בפניו, ניסה לברר אם נשאל על האירוע, והזהירו שלא לדבר על כך. כמו כן, במועד אחר משיב 1 התקשר אף הוא

אל החייל והנחה אותו כי אם הוא יישאל על אודות האירוע עליו לומר שהמשיבים הגיעו למקום במטרה להביא מגשי פיצות לחבר, כאשר המתלונן היה שיכור ושחרר בלא פגע; ועוד הנחה אותו למסור גרסה זו גם לחיילים שהיו עמו.

8. בגין המעשים המתוארים, למשיב 1 מיוחסת עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); וכן מיוחסת לו עבירה של הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק. זאת ועוד, למשיבים מיוחסת עבירה של חטיפה, לפי סעיף 369 בצירוף סעיף 29 לחוק. לשם שלמות התמונה אציין כי לנאשם 3 מיוחסת עבירה של סיוע לחטיפה, לפי סעיפים 369 בצירוף סעיף 31 לחוק.

9. על פי האישום השני, בו מעורבים המשיבים בלבד, עובר ליום 26.11.2024 החזיקו השניים, בצוותא חדא ובלא רשות על פי דין, רובה סער דמוי M4 עם כוונת טלסקופית, טעון במחסנית שהכילה 29 כדורי תחמושת, וב-60 כדורים, בחדר בו לן משיב 1. בנוסף, בתא המטען ברכבו של משיב 1, החזיקו המשיבים אמצעי לחימה רבים ובהם: שלושה רימוני רסס; שבעה רימוני עשן; 69 מחסניות לנשק שהכילו סך כולל של 1993 כדורי תחמושת; 32 קופסאות שהכילו סך כולל של 960 כדורי תחמושת; 234 כדורים בתפזורת, מכלול לנשק וכדור 40 מ"מ. בגין מעשים אלו, מיוחסת למשיבים עבירה של החזקת כלי נשק ותחמושת, לפי סעיף 144(א) ו-29 לחוק.

השתלשלות ההליך והחלטת בית משפט קמא

10. ביום 14.01.2025 הודיעו המשיבים ונאשם 3 על הסכמתם לקיומן של ראיות לכאורה; ובהסכמת הצדדים הם הופנו לקבלת תסקירים מטעם שירות המבחן. יצוין כבר עתה, כי בתסקירים שהוגשו עובר לדיון, שירות המבחן בא בהמלצה על שחרורם של השלושה למעצר בית, בפיקוח אנושי. כן יצוין, כי בגמר דיון שהתקיים בבקשה למעצרו עד תום ההליכים ביום 13.02.2025, העוררת הודיעה כי היא עומדת על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים, אך נכונה היא לקבל את הצעת בית המשפט לבחון את מעצרו של נאשם 3 באיזוק אלקטרוני (פרוטוקול הדיון מיום 13.02.2025, עמוד 14, שורות 23-24).

11. כאמור, ביום 20.02.2024, הורה בית משפט קמא על מעצרו של המשיבים באיזוק אלקטרוני, חלף מאחורי סורג ובריח, לצד מגבלות נוספות. הובהר תחילה, כי משום שעבירות הנשק מיוחסות אך למשיבים, חלקו של נאשם 3 פחות בחומרתו, "ונדמה שאין חולק כי ניתן להורות על מעצרו באיזוק אלקטרוני".

12. בכל הנוגע למשיבים נקבע, כי "חרף המסוכנות מהמשיבים 1 ו-2 בנסיבותיהם האישיות המיוחדות, ובאופן חריג", יש מקום להורות אף בעניינם על המשך מעצר באיזוק אלקטרוני. הובהר, כי המעשים המיוחסים למשיבים באישום הראשון הם "קשים ואכזריים, ולא ניתן להפריז בחומרתם", כך שקמה נגדם עילת מעצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות

אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). כן הובהר, כי נגד המשיבים קמה עילת מעצר סטטוטורית נוספת בגין החזקת נשק "בכמויות נכבדות", בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים; אשר רק במקרים יוצאים דופן ניתן יהיה להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני, בהינתן קיומם של 'טעמים מיוחדים'.

13. בהחלטת בית משפט קמא הובאו עיקרי תסקירי שירות המבחן ובתוך כך צוין, כי כנלמד מהתסקיר, ברקע למעשי משיב 1 מצויות "תפיסות אידיאולוגיות, והוא מתקשה להגיב אופן אדפטיבי ולהפעיל שיקול דעת בוגר. לכן עשוי המשיב להתנהל באופן כוחני תוך טשטוש גבולות פנימיים" וכי מסוכנותו "לא מבוטלת". בכל הנוגע למשיב 2 צוין, כי התסקיר העלה שהוא "צמצם את חלקו בעבירה, והשליכה על שותפיו", והוערך, כי קיים סיכון בינוני להישנות עבירות "כשהסיכון נסוב בעיקרו סביב נגישותו לנשק וחיכוך עם אוכלוסייה ערבית".

14. סיכומו של דבר, נקבע כי למשיבים "מיוחסים מעשים חמורים, והמסוכנות הנשקפת מהם בשל האירוע בשילוב עבירות הנשק, גבוהה". מנגד הודגש, כי כעולה מתסקירי שירות המבחן, למשיבים נסיבות אישיות מורכבות מחמת מצבם הנפשי, שהינו תולדה של חשיפתם לאירועים קשים בגדרי אירועי השבעה באוקטובר ומלחמת 'חרבות ברזל', וזאת לאחר שהצטרפו ללוחמה באופן יזום ומתוך מחויבות פנימית להגנת המדינה. נקבע, כי להיבט זה במצבם יש משמעות לא מבוטלת בהחלטה שלא להורות על מעצרו עד לתום ההליכים במעצר ממש, וזאת בפרט נוכח הצורך שלהם בהמשך טיפול נפשי. עוד הודגש, כי מעצרו מזה כשלושה חודשים מהווה גורם מרתיע ומטלטל עבורם; כי יש להם משפחה נורמטיבית תומכת; וכי הוצעו בעניינם מפקחים ראויים. בית משפט קמא מצא אם כן, כי "מבלי להמעט בחומרת המעשים והמסוכנות [...] מענה לסיכון הנשקף מהמשיבים יכול לקבל ביטוי הולם במעצר באיזוק אלקטרוני, בפיקוח אנושי צמוד של בני משפחתם". בהתאם, בית משפט קמא הורה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, לצד תנאים ומגבלות על המפקחים ועליהם.

הערר

15. בערר שלפניי נטען, בתמצית, כי שגה בית המשפט שעה שהורה על מעצר המשיבים בפיקוח אלקטרוני. זאת, נוכח המסוכנות העולה ממעשיהם וממערבותם באירוע האלים שביצעו, לכאורה, במתלונן, אליו מצטרפת החזקת הנשק המיוחסת למשיבים, אשר כמצוין לעיל, נתפס אצלם "ארסנל" של כלי נשק. כן נטען, כי תסקירי שירות המבחן, שאמנם המליצו על שחרור המשיבים למעצר בית מלא, מלמדים כי מהמשיבים עולה מסוכנות להישנות התנהגות פורצת גבולות; כאשר רמת הסיכון קשורה לתפיסות אידיאולוגיות של משיב 1; ולנגישות לנשק והימצאות באזורי חיכוך של משיב 2.

16. מעבר לכך נטען, כי מצבם הנפשי של המשיבים לא יכול בנסיבות העניין להוות טעם מיוחד המצדיק מעצר בפיקוח אלקטרוני; כאשר דווקא אותם תסמינים פוסט טראומטיים, הנובעים מחשיפה ללחימה, בשים לב למציאות הביטחונית בימים אלו, מצביעים על סיכון מוגבר להישנות התנהגות אלימה ואכזרית.

17. בכל הנוגע למשיב 1 נטען, באופן קונקרטי יותר, כי ההחלטה על השמתו בבית הוריו בקרני שומרון, באזור המצוי בחיכוך עם אוכלוסיה ערבית, מציבה אותו בסיכון למעורבות חוזרת באירוע אלים. כאשר הוריו לא הצליחו, הלכה ולמעשה, לשמש כגורם תומך ומחזק עבורו באופן שיכל למנוע את האירוע. כן הודגש, כי העובדה שהלה שימש כשוטר יס"מ בעברו דווקא מגבירה את הקושי ליתן בו אמון. מעבר לכך נטען, כי שירות המבחן לא הצביע בעניינו על קושי מיוחד במעצר; כאשר אמנם הוא שוהה באגף לטעוני הגנה, אך הוא לא נוטל טיפול תרופתי, שולל מחשבות אובדניות, משמש כעוזר הוראה בחינוך ומצוי בקשר מעקבי עם עובדים סוציאליים. עוד נטען, כי העובדה שמשיב 1 הציג עמדה שומרת חוק, לא עולה בקנה אחד עם החזקתו כמויות אדירות של נשק, ובכך שהוא מסתובב עם מדים כאשר הוא רעול פנים, נושא נשק ונוקט באלימות. עוד צוין, כי לא ניתן כל משקל לעובדה כי מיוחסת למשיב 1 עבירה של הדחה בחקירה, המקימה גם עילת מעצר של שיבוש מהלכי משפט.

18. אשר למשיב 2 נטען, כי יש לתת את הדעת בעניינו לכך שכמויות הנשק הגדולות הוחזקו גם בבית הוריו, שנמצאו מתאימים לפיקוח - באופן המעורר שאלות ביחס להתאמתם כמפקחים; וכן לעובדה כי בשנת 2022, במהלך שירותו הצבאי, הוא היה מעורב בעבירות נשק בנסיבות של חיכוך עם אוכלוסייה פלסטינית - בעטיין ריצה עונש מאסר בן חצי שנה. על כן נטען, כי לא ניתן לתת במשיב 2 אמון, לבטח מקום בו יש לו נגישות לנשק (הגם הוראת בית משפט קמא בנדון) וכי הוא מנצל זאת לפעולות לא חוקיות, תוך נקיטה באלימות קשה ואכזרית. עוד נטען, כי הקושי הנובע מהתמודדות עם אירועים להם נחשף משיב 2 בשבעה באוקטובר, לא יכול לשמש טעם מיוחד למעצרו באיזוק אלקטרוני, ודאי שלא כאשר לעבירות הנשק מצטרפות עבירות אלימות קשות. בכל הנוגע למצבו הרגשי, הובהר כי על פי התסקיר הוא שוהה כיום באגף רגיל, נפגש עם עובדת סוציאלית אחת לשבוע ומשתף בעולמו.

19. למקרא הערר, אשר הוגש ביום 20.02.2025 בשעות הערב המאוחרות; קבעתי דיון בערר ליום המחרת, יום ו', בשעות הבוקר. לאחר שהוגשה בקשה מוסכמת מטעם הצדדים לדחיית מועד הדיון, בהתאם להסכמת באי-כוח המשיבים הוריתי על עיכוב ביצוע החלטת בית משפט קמא עד החלטה אחרת, והדיון נדחה ליום 23.02.2025. בדיון שהתקיים לפניי, חזר בא-כוח העוררת על עיקר הטענות שבכתובים; ומנגד, באי-כוח המשיבים עמדו על נסיבותיהם האישיות, אשר מצדיקות לטעמם לדחות את הערר מבלי להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

20. כך, בא-כוח משיב 1 הבהיר, כי האירוע הנטען לא בוצע על רקע לאומני וכי משיב 1 לא היה ב'השעיה' אלא ב'חופשה כפויה'. עוד נאחז בא-כוח משיב 1 באמור בתסקיר לגביו, ובין היתר בדבר היעדר עבר פלילי; משפחתו הנורמטיבית; עמדותיו שאינן תומכות באלימות; מצבו הנפשי המורכב; וההמלצה הסופית בדבר מעצר בית. כן נטען, כי המסוכנות בעניינו היא ספציפית וקונקרטיה כלפי המתלונן. מעבר לכך, הודגש כי התנאים והמגבלות שנקבעו בהחלטת בית משפט קמא לצד מעצרו בפיקוח אלקטרוני ראויים. עוד נטען, כי לא הוסבר מהן אותן תפיסות אידיאולוגיות שנטען כי משיב 1 מחזיק בהן. לעניין עבירת ההדחה בחקירה, והטענה כי זו מקימה עילה של שיבוש הליכי משפט נטען כי למשיב 1 אין הכרות מוקדמת עם החייל. לסיכום, לשיטת משיב 1, נסיבותיו האישיות והחריגות מצדיקות

מעצר בפיקוח אלקטרוני.

21. גם בא-כוח משיב 2 טען כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית משפט קמא. בין היתר נטען, כי המאשימה הפריזה בהאשמות כלפי המשיבים. הודגש, כי חלק מאמצעי הלחימה שנתפסו נקנו, נמכרו והושבו, כחלק מעסק שבבעלות משיב 2. עוד נטען לאכיפה בררנית, המתבטאת בכך שהמאשימה סברה כי מסוכנותו של משיב 3 נמוכה משל המשיבים, תוך שצוין כי באירוע היו מעורבים חיילים נוספים. בא-כוח משיב 2 תלה גם הוא יהבו באמור בתסקיר שירות המבחן, החיובי לשיטתו, תוך שהודגש כי מרשו נעדר עבר פלילי וכי המעצר היווה עבורו גורם מרתיע. עוד הוזכר, כי הוערך שמסוכנותו היא בינונית וניתן לאיין אותה בדרך של מעצר בית. כן הודגש והובהר, כי ניתן לתת במשיב 2 ארון משמדובר אדם נורמטיבי, בעל משפחה נורמטיבית; וכי הוצעו מפקחים ראויים הרחוקים מאזור האירוע. כן נטען, כי מדובר בעבירות נשק ברף נמוך משאין מדובר בעבירת סחר או נשיאה; וכי מדובר באמל"ח שכל הנראה נשאר ברכב עוד מאירועי השבעה באוקטובר. זאת ועוד, נטען, כי בצדק בית משפט קמא נתן משקל לכך שהמשיבים הם 'הלומי קרב'. לבסוף הודגש, כי משיב 2 לא הפר את תנאיו וכי אין חשש לשיבוש חקירה; וכן כי אין 'רמז' להתנהגות על רקע לאומני.

דיון והכרעה

22. לאחר עיון ושמיעת טיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל.

23. כידוע, מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים מותנה בהוכחת קיומן של מספר תנאים: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו; עילת מעצר; והיעדר אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך מידתית יותר, של חלופה שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב) לחוק המעצרים; וראו למשל: בש"פ 7651/23 גמאל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (05.11.2023)).

24. במקרה זה דבר קיומן של ראיות לכאורה אינו שנוי במחלוקת; העיקר הוא, אפוא, בעילות מעצר והיעדר חלופה. בנסיבות, מצאתי כי בהינתן המסוכנות המשמעותית הנשקפת מהמשיבים; החזקות הסטוטוריות הקמות בעניינם; וההלכות הברורות שנקבעו לעניין עבירות מעין אלו - אין די במצבם הנפשי הנטען של המשיבים כדי להוות טעם מיוחד למעצר בפיקוח אלקטרוני בעת הזו, חלף מעצר של ממש. גם התנאים הנוספים שנקבעו, לא מאיינים לדידי את המסוכנות הנשקפת מהם. משכך, לא ניתן להשלים עם החלטתו של בית משפט קמא, ויש להורות על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים, בכותלי בית המעצר; ואבאר.

25. העבירות המיוחסות למשיבים חמורות ביותר, וברי כי הן מקימות חזקת מסוכנות סטוטורית משהן נעשו באלימות חמורה או באכזריות ותוך שימוש בנשק קר לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. ספק אם ניתן להפריז בחומרת המעשים ככל שהם יתבררו כמדויקים. כאמור, לפי הנטען, משיב 1, שוטר בהשעיה, או למצער ב'חופשה כפויה' ניצל את 'מרותו' כמי שאמון לכאורה על שמירת החוק ואכיפתו, כדי לתקוף באופן ברוטאלי וחסר רחמים את המתלונן, יחד עם משיב 2. השניים הגיעו,

כאמור, ברכב עם אורות מהבהבים, כשהם לבושים במדים טקטיים ורעולי פנים; באופן המדמה גורמי אכיפת חוק. זאת, יש לומר, אף באופן שעלול לפגוע בסמלי שלטון, ובכללם בעבודת משטרת ישראל; ובאופן המכתיים את פועלם המוערך של כוחות הביטחון האמונים על ביטחון המדינה. זאת, שעה שהמשיבים ניצלו את 'מרותם' לכאורה כדי לפרוק זעמם על המתלונן, אשר כבודו נרמס וגופו נחבל קשות. ועל פי הנטען, השניים לא הסתפקו רק בתקיפה אכזרית של המתלונן, בעודו שרוץ אזור בידיו בחוסר אונים, במכות אגרופ, בבעיטות, באמצעות בול עץ ובקת רובה - עד שהמתלונן איבד את הכרתו (ויוזכר כי אף לאחר ששפכו עליו, כוס מים נותר המתלונן מחוסר הכרה); אלא שהמתלונן הוסרט בעודו במצב זה, נחטף, ונזרק כשהוא שותת דם ומחוסר הכרה בצד הדרך, תוך אדישות מקוממת לגורלו. מדובר בהתנהגות אכזרית הנושקת לחוסר אנושיות.

26. מלבד המסוכנות הסטטוטורית, במעשים הכוללים אלימות קשה וחטיפה, אשר מדברים בעד עצמם, המסוכנות טמונה בהם מניה וביה (ראו והשוו, מיני רבים: בש"פ 6177/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (03.10.2019); בש"פ 2447/20 אבו סלב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (23.04.2020)).

27. לכל האמור לעיל מתווסף האישום השני, החמור כשלעצמו, במסגרתו, מואשמים המשיבים בהחזקת 'ארסנל' של כלי נשק, ממש מחסן אמל"ח. החזקת נשק בכמויות נכבדות אלו, מקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, שעה שעסקינן בענייננו בעבירות ביטחון לפי סעיף 35(ב)(1) לחוק המעצרים, הכוללות עבירות נשק. כמו כן, בהקשר זה, בית משפט זה קבע לא אחת כי בהתחשב במסוכנות הנובעת מעבירות נשק, נקודת המוצא היא - מעצר מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים המשפטיים (ראו, למשל: בש"פ 2137/24 מדינת ישראל נ' איוב, פסקאות 10-9 (28.03.2024) (להלן: עניין איוב)). ייאמר מיד, כי אין בטענת המשיבים כי חלק מהתחמושת שנתפסה שייכת לעסק שבבעלות משפחת משיב 2, כדי להועיל.

28. סיכומי של דבר, חזקת המסוכנות המתעוררת בעניינם של המשיבים בכל אחד מן האישומים מקבלת משנה תוקף נוכח צירופם. מסקנה זו מתחדדת נוכח תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם, חרף ההמלצה הסופית שהובעה בגדרם. כידוע, לתסקיר שירות המבחן, על הערכת המסוכנות המובאת בו וההמלצה הסופית, יש ליתן משקל בבואו של בית המשפט להכריע בבקשות מעצר עד תום ההליכים, ברם בית המשפט לא כבול להמלצה (ראו, למשל: בש"פ 6103/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 43 (21.09.2020), והאסמכתאות שם). בענייננו וכפי שצוין לעיל, חרף המלצת שירות המבחן, יש ליתן משקל משמעותי גם לכך שהוערך כי בכל הנוגע למשיב 1, ברקע למעשיו עומדות "תפיסות אידיאולוגיות"; כי הוא "מתקשה להגיב אופן אדפטיבי ולהפעיל שיקול דעת בוגר"; ולכן הוא עשוי להתנהל "באופן כוחני תוך טשטוש גבולות פנימיים" כך שמסוכנותו לא מבוטלת. זאת ועוד, כאמור, בכל הנוגע למשיב 2, התסקיר העלה כי הוא "צמצם את חלקו בעבירה, והשליכה על שותפיו"; תוך שהוערך, כי קיים סיכון בינוני להישנות עבירות מצדו, "כשהסיכון נסוב בעיקרו סביב נגישותו לנשק וחיכוך עם אוכלוסייה ערבית".

29. עינינו הרואות - כי המסוכנות המשמעותית הנשקפת מהמשיבים - הנלמדת החל מהמעשים האלימים והאכזריים המיוחסים להם באישום הראשון; דרך עבירות הנשק החמורות המיוחסות להם באישום השני; ועד לתסקירי שירות המבחן - היא ברורה ואינה משתמעת לשני פנים.

30. בהינתן האמור לעיל, רק בהתקיימם של "טעמים מיוחדים", כהוראת סעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים, ניתן להורות במצבים מעין אלו על מעצר בפיקוח אלקטרוני. ברם לאחר שהפכתי בדבר, מצאתי כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי טעמים מעין אלו יש בנמצא. כפי שנקבע בעניין איוב, בפסקה 12:

"באשר לטעמים המיוחדים הנוספים אשר נדרשים בגדרם של סעיפים 21(א)(1)(ג) ו-22ב(ב) לחוק המעצרים - טעמים אלה יהיו שונים ממקרה למקרה ובעניינם לא ניתן לקבוע כללים נוקשים (ראו: בש"פ 248/20, פסקאות 25-28 והאסמכתאות שם). יחד עם כך, ניתן להכליל ולומר כי טעמים מיוחדים - כשם כן הם - צריכים לייחד את הנאשם ואת מצבו האישי בהשוואה לנאשמים אחרים שלכאורה ביצעו עבירות דומות, באופן שיעמידו באור חיובי יותר ויבסס את הצורך בהעמדת חלופה למעצרו בכלא למרות מסוכנותו".

31. ודוק. איני מקל ראש במצבם הנפשי של המשיבים, ובקשיים עמם הם מתמודדים על רקע אירועי השבעה באוקטובר, כמו כן מוערכת בעיני תרומתם למען הגנת המדינה וביטחון אזרחיה במסגרת מלחמת 'חרבות ברזל'. ברם, בנסיבות העניין החמורות, ונוכח המסוכנות הרבה הנשקפת מהם כמוטעם לעיל, לא הוכח כי מצבם הנפשי של המשיבים עולה כדי טעם מיוחד, כנדרש לאור מצוות המחוקק, לצורך מעצרו בפיקוח אלקטרוני. זאת, כאשר לא די בהמלצת שירות המבחן ובקיומם של מפקחים ראויים כדי להורות כן (ראו למשל בש"פ 8782/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (22.11.2016)); ולא ניתן לאיין בשלב זה את המסוכנות הנשקפת מהם על דרך של מעצר באיזוק אלקטרוני. ממילא, כמתואר לעיל, שירות המבחן לא הצביע על קושי מיוחד שהתעורר במצבם של המשיבים במעצרו בהקשר הנפשי, והודגש כי הם נתמכים על-ידי מערך העבודה הסוציאלית של שב"ס. ממילא לא עלה בידי באי-כוחם כדי להוכיח אחרת לפניי. ויובהר שוב בהקשר זה, כי אין בהחלטה זו כדי לגרוע ולו במעט מפועלם הנטען במלחמה לטובת הגנת המדינה; או באפשרות כי בהמשך יוחלט אחרת.

32. למען הסר ספק - שקלתי כמצוות החוק את אפשרות השחרור לחלופת מעצר, כחלק מהצורך באיזון בין מידת המסוכנות הנשקפת מהמשיבים, ובין זכותם לחירות וחזקת החפות העומדת להם. ברם, במקרה זה, בו המסוכנות מטילה צל על כה כבד על כל אפשרות של שחרור ממעצר, בעת זו, אין בידי לקבוע שצדק בית המשפט המחוזי שעה שהורה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

33. בשולי הדברים, אבהיר כי לא מצאתי ממש בהשוואה לנאשם 3. כפי שציין בית משפט קמא, יש

להבחין בין המעשים והאישומים המיוחסים לנאשם 3, שהם חמורים אך במידה פחותה. זאת ועוד, אף אם ניתן היה למצוא טעם לפגם באימוץ הסכמת הצדדים בעניין נאשם 3, על ידי בית משפט קמא, נוכח חומרת מעשיו באישום הראשון, אין די בפגם מסוג זה, בנסיבות העניין, כדי להוביל לשחרורם של המשיבים.

34. הערר מתקבל בזאת. המשיבים יוותרו במעצר עד תום ההליכים המתנהלים נגדם בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בת"פ 33150-12-24, או עד החלטה אחרת.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשפ"ה (25 פברואר 2025), במעמד הצדדים.

חאלד כבוב
שופט